

Det vigtigste for os er, at vi gør det bedre for de svagest stillede børn, de svageste unge og deres familier. Her gør vi det ikke godt nok. Vi bliver nødt til at gøre det bedre og hjælpe mennesker til at kunne magte forældreskabet i de situationer, hvor de ikke kan, og der, hvor omsorgssvigt er til skade for børnene – ja, det er det jo altid, men der, hvor omsorgssvigt kræver, at børnene fjernes fra hjemmet, er der også gode muligheder for at gøre dét i dag.

Jeg går ud fra, at vi til efteråret kommer til at diskutere mere konkret, hvorvidt der er brug for at drøfte reglerne omkring fjernelse af børn, og allerede nu noterer vi os, at regeringen lægger op til en dialog med kommunerne, således at kvaliteten, succeskriterierne, kvalitetsstandarderne i anbringelsessagerne gøres bedre. Der er misbrugsproblemer, der er sociale vanskeligheder i nogle af de familier her. Den samlede sociale indsats er derfor altafgørende for, at barnets tarv kan varetages maksimalt.

Så er der det, der dernæst fylder mest i den offentlige debat. Det ene er spørgsmålet om mere tid og herunder forslaget om, at børneoplysningsloven skal være mere fleksibel.

Vi har med tilfredshed noteret os også i overensstemmelse med det, vi rejste krav om i valgkampen, at arbejdsministeren lover at fremlægge forslag over for Folketinget, der gør børneoplysningsloven mere fleksibel. Vi ved, at der er enorme forventninger til, hvordan sådan en fleksibilitet kan åbne flere muligheder for børnefamilierne.

Det gælder derfor om – sagt til regeringen – at være realistisk i det udspil, der udformes. Vi ønsker en langtidsholdbar fleksibilitet. Vi ønsker ikke en konflikt imellem arbejdsmarkedets behov for, at beskæftigelsen vokser, og menneskers behov for, når de har børn, at få en eventuelt mere fleksibel børneoplysningslov. Vi ønsker ikke, at vores sygehuse, hjemmehjælp og daginstitutioner skal tømmes. Derfor er det sundt fornuft og solidt forarbejde, at regeringen først ønsker dette emne drøftet med arbejdsmarkedets parter, for det er også et arbejdstidsspørgsmål, og herefter fremlægger sine forslag i Folketinget.

Regeringen meddeler også i redegørelsen, at man ønsker en bedre balance mellem arbejdsliv og familieliv, hvor Folketinget ikke nødvendigvis skal ind og danne regler. Det er vi enige i. Vi mener, at meget kan nås, hvis holdninger flytter sig. Ja, faktisk så er det holdningernes flytbar-

hed, der afgør, om det her bliver andet end folketingsdebatter og regler.

Der kunne nævnes flere spørgsmål, som også kunne tages ind i arbejdstidsspørgsmål, men jeg vil gå over til det tredje og sidste tema, nemlig dagtilbudene i fremtiden.

Regeringen fremlægger forslag, som naturligvis kun kan gennemføres, hvis landets kommuner kan og vil prioritere og vil gennemføre dem. Det er også fornuftigt, og derfor er hovedvejen nu, at regeringen har brug for at drøfte de her forhold med kommunerne, inden de meget konkrete forslag eventuelt udmøntes i Folketinget.

Der er brug for holdbare løsninger med kommunerne, så vi når det sidste nøk og skaber pladsgaranti i alle kommuner, og der er også brug for, at vi arbejder videre med den fleksible dagtilbudsstruktur. Aftalen mellem regeringen og kommunerne bekræfter det og lægger op til, at det arbejde, der er foregået over de seneste år, fortsætter med det mål, at der skal være plads til alle.

Der er et aktuelt emne i kommuneaftalen, nemlig betalingsreglerne, som jeg også gerne vil sige en enkelt bemærkning om. Det er ikke ukendt, at mange kommunale repræsentanter har stillet krav om ændringer af betalingsreglerne ved dagtilbud. Der har været nævnt højere forældreandel, og der har været nævnt afskaffelse eller reduktion af søskenderabatten.

Det skal slås fast, så selv journalister forstår det og burde skrive om det, at der ingen ændringer overhovedet er i de lovbestemte betalingsregler og slet ikke i negativ retning. Tværtimod er der tale om, at der i forbindelse med regeringens forslag fremlægges et forslag om at nedsætte forældrebetalingen for de laveste indkomster og på den måde også gavne børnene, så det bliver billigere for dem at komme i institution, og så det bliver også økonomisk favorabelt for forældrene at komme på arbejde eller gå frem i lønindkomst. Det er en socialt retfærdig måde at gøre det på; det er en god udvikling.

Der er et sted, hvor regeringen så har aftalt med kommunerne, at frihedsgraderne eksisterer, som de altid har gjort, nemlig på SFO. Der kan man selv afgøre forældrebetalingen, ligesom man har kunnet gøre det, lige siden SFO blev indført.

Med denne redegørelse er der så startet en ny 4-års-periode, hvor vi yderligere kan forbedre familiernes og børnenes vilkår. Gennemførel-